

Kulturo #31 – RADIKALT, KEDELIGT

Det politiske radikale er mere end nogensinde før blevet genstand for fordømmelse. Ideologiske forestillinger om en alternativ samfundsorden er erstattet af nydelige politikeres hensyntagen til nydelige vælgere. Begrebet om det radikale er blevet politisk tabu, men i de æstetiske og kulturelle praksisser er billedet et andet.

Det er blevet forbudt at være *kedelig*. Et forbud, der afføder en stærk trang til at understrege en særegen individualitet gennem formbevidste udtryk. Retro-æstetikker som f.eks. punk og rockabilly optræder nu som politisk tomme og uskadelige forsøg på - i individualitetens navn - at tage en radikalitet på sig. Det radikale gøres altså her kedeligt og konformt i et forfængeligt forsøg på at skille sig ud fra mængden. Radikaliteten i dag indeholder derfor et paradoks: Den politiske radikalitet marginaliseres, mens vi oplever et tiltagende forbrug og kommerciel dyrkelse af radikale symboler i et bredt kulturelt perspektiv.

Det radikale og det kedelige kan umiddelbart virke som hinandens modsætninger. Radikaliteten (symbolsk eller ej) associeres nemlig i første omgang med et opgør med og en fornægtelse af det kedelige. Det radikale kan imidlertid i sig selv indeholde en træghed – en ganske kedelig og uspektakulær proces. Endeløse opremsninger, lister og arkiver præger adskillige avantgardistiske praksisser. I disse kunstneriske praksisser spiller den langsommelige, insisterende og minutiøse proces derfor en central rolle i vores forståelse af det kunstneriske arbejde og af de værker, det afføder. Det kedelige og hverdagslige bliver i mange tilfælde objektet for den radikale kunsts undersøgelser, mens brugen af radikaliteten som æstetisk virkemiddel eller symbolsk gestus bliver død-kedelig kunst.

Kulturo vil med #31 RADIKALT, KEDELIGT undersøge, hvad radikalitet vil sige i kunsten og kulturen i dag. Er radikaliteten blevet ordinær og kedelig? Hvilke kunstneriske genrer og metoder kan siges at være radikale? Hvor står de radikale tænkere, og hvad vil det sige at tænke radikalt i et samfund præget af umiddelbar politisk homogenitet? Hvad er forholdet mellem den kedelige, minutiøse og insisterende kunstneriske praksis og radikaliteten, og hvordan bliver det kedelige udtryk for radikalitet?

Bidrag modtages på post@kulturo.dk senest d. 21/5-2010